

Sygn. akt II Ka 85/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesław Ruszala

Sędziowie: SSO Artur Lipiński (spraw.)

SSO Jarosław Krysa

Protokolant: st. sekr. sądowy Gabriela Szymańska-Such

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krośnie – Jerzego Haligowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019 roku w Krośnie

sprawy skazanego **M. G.**

s. T. i C., ur. (...) w S.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 12 grudnia 2018 roku, sygn. akt II K 437/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. W. – Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 147,60 zł /sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT tytułem wynagrodzenia obrońcy z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego M. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. G. skazany został następującymi wyrokami:

1) wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 28 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 463/17 obejmującym wyroki: Sądu Rejonowego w Sanoku w sprawach II K 596/15, II K 100/14, II K 360/16, II K 97/15, II K 470/16 na karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania i okresów odbytych kar z któregokolwiek połączonych wyroków, ze zwolnieniem z kosztów sądowych.

2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 07 marca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 562/17 za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i inne na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, z orzeczonym środkiem karnym w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i ze zwolnieniem z kosztów sądowych, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 30 lipca 2018r. sygn. akt. II Ka 245/18.

Wyrokiem łącznym z dnia 12 grudnia 2018 r. sygn. akt II K 437/18 Sąd Rejonowy w Sanoku:

I. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. połączył opisane wyżej w pkt 1 i 2 wyroki w ten sposób, iż w miejsce orzeczonych w nich kar pozbawienia wolności tj. kary łącznej i jednostkowej wymierzył skazanemu M. G. karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. z a l i c z y ł skazanemu na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. I kary łącznej pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania do spraw :

- II K 596/15 od dnia 31.08.2015r. godz. 9:45 do dnia 01.09.2015 r. godz. 13:40,

- II K 100/14 od dnia 07.07.2016r. godz. 9:50 do dnia 23.08.2016 r. godz. 16:38,

- II K 363/16 od dnia 09.04.2016r. godz. 9:50 do dnia 10.04.2016 r. godz. 20:50,

- II K 470/16 od dnia 18.06.2016r. godz. 13:00 do dnia 19.06.2016 r. godz. 10:15 – objętych wyrokiem łącznym w sprawie II K 463/17

oraz okres odbytej kary ograniczenie wolności w sprawie II K 97/15 (objętej wyrokiem łącznym w sprawie II K 463/17) w wymiarze 114 godzin przyjmując, iż dwa dni ograniczenia wolności są równe jednemu dniowi pozbawienia wolności, co daje 86 dni pozbawienia wolności, a także okres odbytej już kary z wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 463/17.

III. Pozostałe punkty połączonych wyroków pozostawił do odrębnego wykonania.

IV. Na podstawie § 17 ust. 3 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. W. Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100 złotych) brutto - tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę skazanego w części dotyczącej wymiaru orzeczonej kary łącznej. Obrońca skazanego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, bez zachowania zasady obiektywizmu polegające na: niewystarczającym uwzględnieniu pozytywnej prognozy kryminologicznej co do skazanego, co skutkowało wymierzeniem wyroku łącznego w górnych granicach;

b) rażącą niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu kary łącznej pozbawienia w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, podczas, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego winna skutkować zastosowaniem zasady pełnej absorpcji

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, tj. kary łącznej w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Łącząc podlegające połączeniu wyroki Sąd orzekł wobec skazanego w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności (2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności) karę łączną w wymiarze 3 lat 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary odpowiada dyspozycji z art. 86 § 1 k.k., gdyż jest to kara wyższa od

najwyższej z poszczególnych kar podlegających połączeniu, tj. 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a jednocześnie nie przekracza sumy tych kar, tj. 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną Sąd oparł się o tzw. zasadę pośrednią tj. zasadę pomiędzy pełną absorpcją, a pełną kumulacją wymierzonych kar jednostkowych. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku miarkując karę Sąd miał na uwadze jako okoliczności łagodzące fakt, że podczas odbywania kary skazany zachowuje się zasadniczo w sposób poprawny i stawiana wobec niego prognoza kryminologiczna jest pozytywna. Jednakże Sąd miał na uwadze także okoliczności obciążające takie jak wielokrotną karalność, a w szczególności fakt, iż skazany nie przejawia krytycyzmu wobec swojego zachowania i popełnionych czynów. Brak krytycyzmu dotyczy w szczególności przestępstw z art. 207 § 1 k.k. popełnionych na szkodę członków rodziny, gdyż skazany winą za nie obarcza małżonkę oraz inne podmioty.

Trzeba podkreślić, iż skazany jest sprawcą niepoprawnym skoro kilkakrotne skazania w przeszłości i wymierzone kary, w tym kary pozbawienia wolności, nie powstrzymały go od popełniania przestępstw.

Przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33). W szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8, poz. 19 oraz wyrok SN z dnia 17 maja 2000 r., IV KKN 39/99, LEX nr 51104). Z reguły bowiem popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy - przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw (tak trafnie SA w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1, poz. 5).

Wymierzając karę łączną Sąd oparł się o tzw. zasadę pośrednią, tj. zasadę pomiędzy pełną absorpcją, a pełną kumulacją wymierzonych kar jednostkowych, zbliżając jednakże kare do górnej granicy możliwego wymiaru kary łącznej. Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze, iż przy wymiarze kar jednostkowych Sąd ocenia przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów i stopień winy sprawcy, natomiast decydując o zasadach łączenia tych jednostkowych kar i wymiarze kary łącznej należy brać pod uwagę głównie dyrektywy prewencyjne. Kara łączna stanowi natomiast syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione przez skazanego czyny.

Orzekając karę łączną Sąd I instancji stanął na stanowisku, iż nie może obecnie premiować skazanego M. G. kierując się zasadą pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Popełniając przestępstwa skazany musiał się bowiem liczyć z tym, iż konieczne będzie odbycie kary za popełnione przez siebie czyny. Nadto trzeba zauważyć, iż skazany jest sprawcą niepoprawnym i popełnia kilkakrotnie te same przestępstwa mimo uprzedniej karalności za tożsame czyny tj. z art. 207 § 1 k.k., z art. 157 § 2 k.k. oraz z art. 178 a § 1 k.k. czy art. 244 k.k. W ocenie Sądu taka postawa sprawcy absolutnie nie zasługuje na to, by wymierzona mu kara łączna miała zostać wymierzona w oparciu o zasadę pełnej kumulacji. Nie zasługują zatem na uwzględnienie zarzuty zawarte w apelacji i w ocenie Sądu Odwoławczego wymierzona skazanemu kara łączna zasługuje w pełni na akceptację.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k., art. 449 k.p.k., art. 456 k.p.k., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz zwolnił skazanego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

Na mocy § 17 ust. 5 w zw. z § 16 i w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata

z urzędu (Dz. U. poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. W. w K. kwotę 147,60 zł obejmującą podatek VAT, tytułem zwrotu nieopłaconych.